

מתוך הקפדה, שלא להראות לאנשי ההגנה ושל לא לגלות על-ידי כך את מגמת ההתקפה המתקרבת. אולם, מיד לאחר שדבר זה אינו יותר בגדר סוד, עליך לעשות דרכך לפנים, לבוא במגע עם שופט ההגנה, להודיע על כוחה ועצמת-האש של העמדה המתקפת. לפי האינפורמציה הזאת תוכלו, אתה ושופט ההגנה, להחליט ולקבוע את הכרעותיכם.

לשופט ליד מכונית-המשא: "מכונית-המשא שלך, כוור, מסמלת טנק קל. שום טנק קל לא יוכל לפרוץ אחד ממחסומי הדרך שבמקום. מיד בהקראת המחסום בדרך, אנוס יהיה הטנק או לשנות את כוון מהלכו או לפתוח באש על המחסום בכדי לפתחו למעבר.

ועכשיו יכול אתה לצפות שיתקיפוך ברימונים אנטי-טנקים ובמטיל-רימונים מטפוס "גורטהוור". עליך ועל שופט ההגנה במקום יהיה להחליט, אם הטנק יצא מכלל שימוש אם לאו. ואם האנשים שיקפצו מתוכו נהרגו באש הנשק-הקל אם לאו. ועליך לנסוע במכונית-המשא עד שתגיע לזירת-הפעולה".

אחר מתן כל הפקודות האלו לא רב היה הצורך בהוראות נוספות.

### "אימון-הקרב" הבריטי החדש

הצבא הבריטי מתאמן לקראת הקשיים הנוראים שיעמוד בפניהם בהפתח חזית אירופית. אנשים מובחרים מכל דיבזיה ודיבזיה מקבלים עתה את האימון הריאליסטי הנמרץ מאותו הסוג שטופח מלכתחילה לחיסון חיילות ה"קומנדו". הסיסמה היא: "התקפה". במרכזו של אימון זה עומד "נתיב-המרוץ הרם והזיעה". הריזה סוג של התחרות-מרוץ אגב התגברות על מכשולים. בריצה בלתי פוסקת. האנשים לבושים בגדים ישנים ועמוסים תרמילים מלאים ורובים מכודנים. המכשול הראשון הריזה - צומת בעומק של 10 רגל תיל דוקרני שדרכה עליהם לזחול. ואחרי זה באים מכשולים אחרים, שעליהם לקפוץ מעליהם או לזחול מתחתם. עתה מוטל עליהם לתקוף מטרת בכידונים.

שקים ממולאים דם חיות מחוברים למטרות אלו, והדם ניתז על האנשים כשכידונים נתקעים בהם. שני אנשים במשאבות-ארכובה, ליד כל מטרה מתזים עוד דם על האנשים התוקפים.

לאחר מטרות-הכידונים הראשונות מוכרחים האנשים להבקיע להם דרך בתוך גיא צר הסתום בשברי מפולת ובתיל וממולא בעשן מעורר גועל.

יחד עם האנשים רצים המדריכים ומטילים סביבם זיקוקי נפץ גדולים. ומפעם לפעם מפעילים המהנדסים מוקשי קרקע, שהתפוצצותם מסמלת את נפץ פגזי הגרמנים. האנשים חוצים נחל ברגל ואו, רטובים עד לעצמותיהם, שרוטים וזבים דם, הם מסתערים על סכך-תיל שני. וכאן יורים שני מדריכים תחמושת חיה וממקלע ברו, באופן שפירוריו העפר ניתזים מתחת רגלי התוקפים. אחרי התיל נמצאת מדורה בוערת, המשאירה רק מקום דחוק לעבור סביבה ואחרים מאנשים פורצים ישר דרכה.

כמכשול הבא משמשת תעלת מים, חמש רגל גבהה, שתחתיתה בוצ עמוק. לאחר שנחלצו מתוכה בקושי זונקים האנשים לגיא שני ודרך ברכה מזוהמת ומכאן ואילך מוליך נתיב-המרוץ מעלה, דרך תיל דוקרני נוסף, עד לקיר בגובה 10 רגל. האנשים העייפים דוחפים זה את זה מעל לקיר וסוחבים מעל לו את האדם האחרון. וכל עוד הוא זוחל על הקיר, נופלים האחרים לקרקע ויורים כדורים זוהרים במטרות שצורתם צורת אדם. ההסתערות מסתיימת בהתקפה במעלה גבעה אל גקורת-הסיום.





במשך מרוץ-המכשולים הזה מאיצים המדריכים באנשים: «מה! החפזו! זכור את הוונקונג!» וכן מפליטים הערות אחרות שכונתן לדרבן את הרוחות. מרמקולים המחזורים לעצים בוקעים הצלילים של סרט «הזועה» הגרמני — נהם התותחים, שריקת הפצצות והפגזים וצריחת מפציצי הצלילה.

המפקד של «אסכולת-הקרב» הדיביווית, אחת מהמרוכות שבקרתיה, לויטננט-קולונל בגיל 21 — סח לי, שהצעות והמרצת האנשים השפעתם הפסיכולוגית רצויה היא. דבר זה הוברר לי אחר כך כשעברתי דרך «ארמון רוחות» ותת-מקלע ביו; המפקד התחיל לזכור לתוך אזני בנוסח זה כשרצנו במורד שביל וונקו לעבר דלת; בו בזמן שפרצתי דרך הפתח, עם התת-מקלע במצב «הכין», הייתי מסוער כולי. בזמן עברי דרך חדרים שונים, קפצי מתוך סתמים וארנוות דחלילי-מטרות במדי גרמנים ואנייריתיה בהם כמסורף. בקורינסתיים כשנפלתי דרך פתח מלכודת אל הדיוטה שמלמטס.

אותו אחר-הצהרים נתכנסו רוב החניכים על גבעה, שעליה «הותקפו» עלידי מחלקת ההדגמה של «אסכולת-הקרב». משגראו התוקפים פרץ טרטור מקלעיה-«ברן» משני הצדדים. אחר כך צלל בנהם אסכדרון של מטוסי-ספיטפייר כשהם יורדים שוב ושוב לגובה 20 רגל. משהתחילו המטוסים להתרומם מתוך צלילתם, נתפוצצו מסביב מוקשים, בהתיזם על החניכים מטר בוך ורגבי עפר; הם סמלו את רגע התפוצץ הפצצות של מטוסי-הצלילה, והוברר לי אז על שום מה פקרו עלי לחבוש כובע-פלדה.

בתוך רעש המטוסים וה«פצצות» האיצו ועוררו המדריכים את חניכיהם שלא לחדול מלעקוב אחרי האויב, ושאלום מדי פעם בפעם, היכן הוא? ומה מעשהו אותה שעה. הכוונה הייתה לחנך לקור-רוח בתנאי הפצצת-צלילה.

הקורס הזה נסתיים ב-24 שעות של «קרב» בלתי-פוסק, בהפסקה של 2 שעות בלבד לשינה. במשך זמן זה מתקיימים האנשים על מימיותיהם ושתי פרוסות לחם בלבד.

רכבות של חיילות בריטיים וקנדיים הועמדו זה לא כבר במבחן החמור ביותר של כושר-סבל, בו התנסו עד כה צבאות הקיסרות שלא במסע-מלחמה ממש. בעשרה ימים של מסע «קרב» בלתי-פוסק כמעט הובאו בכוונה תחילה עד כדי אפסית-כוחות, כשהם חיים כאילו היו נלחמים במדבר. נאסר עליהם לקנות כל מזון וכל משקה בשום עיר או כפר בעשרת הימים האלה. סופקו להם «מנות-ברזל» בלבד. חיל הרגלים נע בכל מקום אך ורק ברגל. מבחן מחמיר ביותר זה לכושר-סבל תוכן עלידי מפקדו של איזור הפיקוד הדרומי, הלויטננט-גנרל ברנרד מונטגומרי, אחד מראשי הצבא שהוא ער ביותר לענין «הכושר הגופני», והוא עתה מפקד הארמיה השמינית במצרים. לשם חיסון אנשיו ערך קרב גדול שבו לקחו חלק קורפוס קנדי שלם ודיביוויה בריטית. מאות טנקים שיתפו פעולה עם חיל הירגלים. בהסכירו על שום מה החמיר כך בתביעותיו מאנשיו אמר הגנרל מונטגומרי:

«אם נשקע באוירה של ימי-שלום — הרינו אבודים. אבן-בוהן אחת קיימת ליכולת והיא — אבן-הבוהן של המלחמה הסוטלית.» (מתוך «נ. י. טיימס»)

אני מניח, כי התפרצות-הפתע שיש חמת בְּרֶסְק שְׂבָאָדוֹת הַפָּנֶה, נֶשׁ  
בָּהּ מִשּׁוֹם סֵדֶר מוֹעִיל לְאֶדֶם הָעוֹמֵד לְבַקֵּשׁ אֶת גְּלִגְלַת זִוְלָתוֹ בְּקִרְחֵם-מִלְחָמָה;  
בָּרֶם, יֵשׁ לְפָאֶקֶס בְּדָבָר אִם זֶה מוֹעִיל בְּמִדָּה שְׁנָה גַם לְאֵלֶּה, הַנִּתְבָּעִים לְמַסְעֵת-  
קֶבֶעַ בְּשׁוֹרֹת-הַבָּקָא, לְגִלּוֹי יוֹמָה אִישִׁית וְלִתְאוּמָם הַנָּאָה שֶׁל הַטְּנוּפִים וְכַפְתּוּרֵי-  
הַתְּנֻעָה, שֶׁבָּהֶם מְכֻנָּנִים מְכֻנָּה קִרְבָּתָה. אֵדֶּה לֹא הַמַּצֵּב הָרֵאשׁוֹן מֵאֵלֶּה שֶׁאֲנִי  
בָּאֵן, אֲלָא הַשֵּׁנִי, הַשְּׁלִישִׁי וְהָרְבִיעִי, הֵם הֵם הַשְּׂכִיחִים בְּיוֹתֵר בְּמִלְחָמָה הַמְּדֻרְגָּתִית; —  
וְכִי שֶׁנֶּעֱמֹד בְּמִבְחָנָם מַצָּבִים אֵלֶּה, וְקִיקִים אֲנִי לְאִישִׁים שְׂקוּלִים בְּדַעְתָּם.

ב. א. מ. ג'ור